

pisu. Ve sporých ustanoveních všeobecného občanského zákoníka (§§ 4, 34—38, 300), exekučního řádu (§§ 79—86) a jiných zákonů o mezinárodním právu soukromém nelze najít pravidlo, jehož by aspoň obdobně mohlo být použito při řešení této otázky. To ovšem nemůže být důvodem, by soud rozhodl libovolně. Podle § 7 obč. zák. jest povinen řídit se v takových případech přirozenými zásadami právními, jimi pak jest dnes rozumět příkazy obecného právního přesvědčení, jak se utvořilo pod vlivem domácího právního řádu a v souhlasu s ním za dnešních hospodářských, sociálních a právních poměrů a názorů. Není třeba teprve v souzeném jednotlivém případě zabývat se podrobně těmito zásadami a hledat v nich pravidlo pro řešení sporné otázky. To se již stalo všeobecně a způsobem, zaručujícím plnou objektivnost a spolehlivost. V osnovách zákona o mezinárodním právu soukromém z let 1912 a 1913, jež byly opětovně předmětem zvláštní, za tím účelem odborně sestavené komise, byla sporná otázka rozřešena samostatnou kolisní normou, ta pak byla převzata beze změny jako (§ 36) do návrhu subkomitétu pro revisi občanského zákoníka pro Československou republiku. Navržená norma zní: »Povinnosti nemanželského otce. (1.) O určení nemanželského otcovství, nároku nemanželského dítěte na výživu a nároku nemanželské matky proti otci dítěte, platí právní řád státu, jehož příslušníkem jest matka v době narození dítěte. (2.) Mají-li otec i matka v době narození dítěte bydliště v tuzemsku, platí zákony tuzemské, pokud jsou matce nebo dítěti příznivější.« Toto pravidlo jest pokládati toho času za objektivní doklad všeobecného právního přesvědčení a řídit se jím podle § 7 obč. zák. dotud, pokud sporná otázka nebude upravena pozitivním právním předpisem. V souzeném případě měli žalovaný, jenž jest zdejší státním občanem, i nemanželská matka při narození dítěte a mají dosud řádné bydliště v tuzemsku, platí tedy druhý odstavec uvedené normy, a na se strana žalující sama zdejšího práva dovolává, a bylo o žalobě správně rozhodováno podle pravidel všeobecného občanského zákoníka, aniž bylo třeba zkoumat, zda jest dosud v Bukovině, kam nemanželská matka přísluší právem domovským, platným zákonem.

### Čís. 8975.

**Byli-li svědci vyslechnuti dožádaným soudem na základě usnesení samosoudce, a napotom byly úkony samosoudce prohlášeny zmatečnými, ježto šlo o spor senátní, nebyly zmatečností postíženy výsledky svědků dožádaným soudem, pak-li při novém jednání průvodní usnesení samosoudce bylo nahrazeno průvodním usnesením senátu téhož obsahu.**

(Rozh. ze dne 17. května 1929, Rv I 563/29.)

Žalobě o vydání dítěte bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Žalovaný napadá rozhodnutí odvolacího soudu podle § 503 čís. 2 a 4 c. s. ř. pro vadnost řízení a pro nesprávné právní posouzení, není však se žádným z těchto dovolacích důvodů v právu. Vadností řízení jest mu především, že rozsudek spočívá na výpovědích svědků, vyslechnutých dožádanými soudy na dožádání samosoudce, jehož procesní úkony byly usnesením odvolacího soudu ze dne 28. listopadu 1927 prohlášeny za zmatečné. Zmatečností byly postiženy procesní úkony samosoudce, jenž místo senátu neprávem spor projednával a rozhodl, zvláště tedy také jeho průvodní usnesení o výsledku svědků dožádanými soudy, nikoliv však tyto výsledky. Ana při novém jednání byla průvodní usnesení samosoudce nahrazena průvodními usneseními senátu stejného obsahu, neměla okolnost, že svědci nebyli dožádanými soudy znova vyslechnuti, na konečné rozhodnutí rozepře vůbec vlivu, proto ji nelze pokládati za vadu, která byla způsobila zameziti úplné vysvětlení a důkladné posouzení rozepře, jak vyžaduje dovolací důvod čís. 2 § 503 c. ř. s. Vadu řízení nelze spatřovati ani v tom, že svědci byli vyslechnuti soudem dožádaným nikoli přímo soudem procesním, neboť útraty, spojené s bezprostředním výsledkem svědků u procesního soudu, byly by bývaly nepoměrně vysoké, a v takovém případě jest podle § 328 čís. 3 c. ř. s. přípustno, by byli svědci vyslechnuti soudem dožádaným. Postup procesního soudu byl tímto zákonným předpisem odůvodněn a odvolacím soudem právem schválen. Tvrzení, že ani odvolací soud nenašel pro něj odůvodnění, jest v rozporu s obsahem jeho rozsudku. Žalovaný sám neměl proti výsledku svědků dožádanými soudy námitek, dokud rozepři projednával samosoudce a dokud mu nebylo uděleno právo chudých, z jeho dovolacích vývodů pak nelze poznati, v čem by spočíval nepříznivý vliv výsledku svědků dožádanými soudy na úplné vysvětlení a důkladné posouzení sporu.

### Čís. 8976.

#### **Pozemková reforma.**

Podána-li na soud stížnost do rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, jímž udělen zásadní souhlas k dohodě mezi vlastníkem zabraného majetku a městskou obcí ohledně odškodného za znehodnocení pozemků při zřízení vodovodu s podmínkou, že poměrná část odškodného bude v případě převzetí znehodnocených pozemků sražena z příslušné přejímací ceny v tom případě, kdyby čsl. stát tyto pozemky při provádění pozemkové reformy převzal, jest stížnost pro předčasnost nepřipustná potud, pokud se v rozhodnutí Státního pozemkového úřadu rozhoduje vtomně i o budoucí přejímací ceně za nemovitosti, jinak jest nepřipustná pro vyloučení pořadu práva.

(Rozh. ze dne 23. května 1929, R I 324/29.)